

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17002 van 8 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT, loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 15 maart 2007, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 26 mei 2008, verstuurd op 27 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadjiekse te zijn, afkomstig uit Kabul. In 1378 (1999) huwde u met M.S., afkomstig uit Jumakhel, district Nijrab in de provincie Kapisa. U verhuisde na uw huwelijk naar dit district en jullie kregen twee kinderen. Uw enige zus F. was sinds 1379 (2000) verloofd met mullah Moqim, een plaatselijke Taliban-commandant. Dit was tegen de zin van uw zus, maar de commandant had uw familie onder druk gezet. Na de verloving is uw vader overleden en kwam uw zus bij u wonen in Nijrab. In 1381 (2002) waren jullie in Kabul te gast op het huwelijk van de dochter van R., een nicht van uw echtgenoot. Enkele dagen nadien bleek dat uw zus verdwenen was. Jullie zochten haar tevergeefs. Kort erna bleek een jongen uit de buurt van deze nicht, T., ook verdwenen en het vermoeden rees dat ze samen waren gevlucht. U keerde kort erna met uw echtgenoot terug naar Nijrab, van uw zus hoorde u geen nieuws. In 07/1385 (september-oktober 2006) keerde mullah Moqim naar uw dorp terug om zijn bruid op te halen. Toen het hem duidelijk werd dat uw zus weggelopen was bedreigde hij u en uw echtgenoot. U kreeg een messteek in de buik en diende in Kabul te worden geopereerd. U logeerde bij R. in Kabul tot u voldoende hersteld was. Ongeveer drie weken na uw terugkeer naar Nijrab kwam mullah Moqim u opnieuw bedreigen. Deze keer werd uw echtgenoot vastgegrepen en meegenomen door de mannen van de commandant. A., de neef van uw echtgenoot, kon verhinderen dat u zichzelf daarop in brand stak en maakte u duidelijk dat uw echtgenoot al geregeld had dat u met de kinderen kon vluchten. Die nacht trokken jullie naar Kabul. U verbleef er ongeveer twee maanden ondergedoken met uw kinderen. A. regelde intussen via een smokkelaar jullie vertrek en op 10 maart 2007 reisden jullie naar Pakistan. U nam twee vluchten met onbekende bestemming, en werd per wagen naar België gebracht dat u op 15 maart 2007 bereikte. U diende hier diezelfde dag een asielaanvraag in. U vernam in een brief van A. dat de Taliban-commandant na uw vertrek teruggekeerd is en jullie huis in brand heeft laten steken. U legde volgende documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag: een taskara, uw huwelijksakte, een foto van uw echtgenoot, een medisch attest van een dokter in Afghanistan, en een brief van A..”

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
  - er zijn ernstige twijfels gerezen over verzoeksters verklaring tot voor enkele jaren in Kabul gewoond te hebben;
  - ook maakt verzoekster haar verblijf in de provincie Kapisa onvoldoende aannemelijk;
  - ook wat betreft verzoeksters asielmotieven wordt vastgesteld dat zij erg vaag bleef over de man met wie haar zuster wegliep waardoor het dan ook twijfelachtig is dat verzoekster problemen zou kennen met de verloofde van haar zuster die een Taliban-commandant zou geweest zijn;
  - aangezien er twijfels zijn over de recente herkomst van verzoekster kan haar evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de zorgvuldigheidsnorm alsook op een schending van de rechten van verdediging.

2.1.2. De Raad merkt vooreerst op dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is en dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Gezien er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestaat, toont verzoekster dan ook niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoekster opmerkt dat het interview op 5 oktober 2007 vroegtijdig werd afgebroken daar de tolk andere verplichtingen had waardoor zij haar vluchtelingenverhaal niet kon vervolledigen en zij bijna geen uitleg heeft kunnen geven omtrent de reden waarom zij gevlucht is uit Afghanistan, dat de beslissing aldus niet zorgvuldig werd voorbereid, er noch sprake is van een correcte, minstens onvolledige feitenvinding, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor plaatshad van 9u05 tot 12u en bovendien aan verzoekster de mogelijkheid werd gegeven om nog schriftelijk toevoegingen te maken, hetgeen zij ook heeft gedaan door middel van een schrijven van haar raadsman op 12 oktober 2007. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet vastgesteld worden, aangezien verzoekster op het Commissariaat-generaal (hierna CGVS) uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier (waaronder verzoeksters aanvullende verklaringen van 12 oktober 2007), op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken.

2.1.3. Een tweede middel baseert verzoekster op een schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met name een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.1.4. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.1.5. Verzoekster werpt op dat de Commissaris-generaal bij de analyse van het gehoorverslag geen rekening hield met haar ongeschoolde profiel en het beschermende milieu waarin ze opgroeide en hierdoor voorbarig tot de conclusie kwam dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn.

- 2.1.6. Het feit dat verzoekster een ongeletterde persoon zou zijn en slechts een beperkte scholing genoot, kan haar gebrekkige kennis betreffende haar directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). De Raad stelt bovendien vast dat uit het administratieve dossier en de aangevochten beslissing blijkt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar scholing. Zo beweerde verzoekster aanvankelijk nooit naar school te zijn geweest omdat zij geen interesse had en omwille van de onstabiele situatie in haar land. Verzoekster zou wel hebben leren lezen en schrijven van haar vader, een leraar aan het "lycee Maryam" (gehoorverslag CGVS p. 7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoekster echter zes jaar lagere school te hebben gevolgd (gehoorverslag DVZ p.10). Bij confrontatie hiermee wijzigde verzoekster haar verklaring en beweerde zij plots wel te zijn ingeschreven in het "lycee Maryam", en soms ook naar school te zijn gegaan, maar niet elke dag (gehoorverslag CGVS p. 7). De bestreden beslissing merkt bijgevolg terecht op dat aan verzoeksters beweerde lage opleidingsniveau ernstig kan worden getwijfeld.
- 2.1.7. Verzoekster is van mening dat de Commissaris-generaal zich vastpint op kleine elementen, zonder daarbij de vele andere juiste kennis te waarderen. Het asielrelaas van verzoekster is coherent en niet in tegenspraak met gekende feiten.
8. Waar verzoekster van mening is dat de Commissaris-generaal zich vastpint op kleine elementen zonder daarbij de vele andere juiste kennis te waarderen, wijst de Raad erop dat verzoekster nergens uiteenzet waarom de door de Commissaris-generaal aangehaalde elementen slechts details betreffen die niet in aanmerking kunnen worden genomen. Verzoeksters uitleg steunt enkel op een feitelijke beoordeling van de zaak die neerkomt op een andere beoordeling van de vaststellingen van de Commissaris-generaal. Zij maakt niet aannemelijk dat de Commissaris-generaal zich niet kon steunen op de door hem aangehaalde elementen.
- 2.1.9. Verzoekster gaat niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze vervolgens te weerleggen.

Omtrent de verklaring dat verzoekster tot voor enkele jaren in Kabul woonde:

Verzoekster voert aan dat uit de aan het verzoekschrift toegevoegde kaart blijkt dat de wijk Khair Khana uit drie onderverdelingen bestaat en het middelste en grootste gedeelte van de wijk Lycee Maryam wordt genoemd, dat de mensen die in dit gedeelte wonen dit onderdeel van de wijk dan ook steevast Lycee Maryam noemen, wat ook blijkt uit andere interviews met Afghanen en zij bijgevolg de wijk waar ze woonde wel degelijk correct benoemde.

- 2.1.10. De Raad stelt vast dat uit het bijgevoegde kaartje van verzoekster geenszins blijkt dat het middelste en grootste gedeelte van de wijk Lycee Maryam wordt genoemd, maar wel dat er in Khair Khana een lyceum is gevestigd, namelijk het lycee Maryam en aldus een bevestiging is van de informatie die door de Commissaris-generaal bij het administratieve dossier wordt gevoegd. Het door verzoekster bijgevoegde kaartje is een loutere uitvergroting van de kaart die door verwerende partij bij het dossier werd gevoegd. Uit de legende van deze kaart (Kabul City Map) blijkt dat het blokje met een vlaggetje op, een universiteit of college aanduidt, wat in casu het geval is. Het is inderdaad vreemd dat verzoekster, die tot aan haar huwelijk in 1378 (omzetting naar

Gregoriaanse kalender 1999) in de wijk “Khair Khana” woonde, deze naam niet noemde. Verzoekster verklaringen dienaangaande overtuigen dan ook geenszins.

2.1.11. Met betrekking tot verzoeksters verklaring dat de situatie in Kabul ten tijde van de “mujaheddin” beter was dan ten tijde van de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 11) stelt de Raad vast dat ook deze haaks staat op algemeen bekende feiten. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat ten tijde van de “mujaheddin” een burgeroorlog in het land heerste, met zeer zware gevechten in en om Kabul. Bij deze gevechten vielen alleen al in Kabul-stad duizenden doden. Dat verzoekster dit niet vermeldde en zelfs zei dat de algemene situatie onder de Taliban veel slechter was, doet inderdaad vermoeden dat zij ten tijde van de “mujaheddin” al niet meer in Kabul woonde. Het argument van verzoekster dat voor haar persoonlijk de situatie onder de Taliban zwaarder was dan onder de Mujaheddin omdat zij geen enkele vrijheid meer had onder de Taliban is niet afdoende, gezien de zeer zware gevechten in en om Kabul ten tijde van de Mujaheddin.

2.1.12. Verzoekster werpt op dat gezien haar jonge leeftijd, haar ongeschooldheid, het feit dat ze een meisje was en dat haar ouders nooit politiek geëngageerd waren niet van haar kan verwacht worden dat ze de Russische bezetting kan situeren in de tijd.

2.1.13. Met betrekking tot belangrijke gebeurtenissen mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt. Het is toch enigszins merkwaardig dat verzoekster, zelfs niet bij benadering, kon zeggen hoe oud zij was ten tijde van de oorlog met de Russen.

2.1.14. Waar verzoekster betwist dat zij zou verklaard hebben dat zij reeds in Nijrab woonde op het ogenblik dat de Taliban de macht overnam in Kabul en in dit verband verwijst naar de notities genomen door haar raadsman tijdens het gehoor op 5 oktober 2007, merkt de Raad op dat een verwijzing naar deze notities van haar raadsman niet dienend is. De nota van de advocaat is immers een éézijdig stuk waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en dat is opgesteld door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die in alle onafhankelijkheid oordeelt en waarbij de ambtenaar geen persoonlijk belang heeft.

Uit het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoekster geen antwoord gaf op de vraag welke mujaheddin-groepering voor de komst van de Taliban haar wijk controleerde (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verzoekster kende behalve de alom gekende mullah Omar en de commandant met wie zij problemen had ook geen enkele andere Taliban-leider, noch in Kabul, noch in Nijrab (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet zodat dit deel van de motivering overeind blijft.

2.1.15. Omtrent haar verblijf in Nijrab:

Verzoekster werpt op dat er geen rekening werd gehouden met het eerder geschetste profiel, namelijk dat van een ongeschoolde huisvrouw met weinig tot geen contact met de buitenwereld. Verzoekster benadrukt dat zij wel degelijk gedetailleerde informatie kon geven over het gebied waar zij woonde. Zo kan zij correct dorpen in de buurt benoemen en beschrijven, kan ze de hoofdplaats van het district noemen, kan ze diverse provincies opnoemen en op gedetailleerde wijze de weg tussen Kabul en het dorp beschrijven.

2.1.16. De Raad benadrukt nogmaals dat de beweerde ongeschooldheid van verzoekster geen afdoende verklaring vormt voor het feit dat verzoekster geen namen van andere districten in de provincie Kapisa, noch andere minderheden of etnische groepen kon geven terwijl uit de toegevoegde informatie blijkt dat de provincie Kapisa nog vijf andere districten telt en in het district Nijrab een etnische mengeling woont van onder meer Nuristanis, Pahai, Safis, Ghilzai en Tadjieken. Verzoeksters argument dat er in haar dorp geen etnische minderheden aanwezig waren, is een loutere bewering die verzoekster niet ondersteunt met concrete informatie en doet als dusdanig geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Waar verzoekster aanhaalt dat zij wel degelijk de hoofdplaats van het district kon benoemen, antwoordt verweerder dat verzoekster foutief beweerde dat Badakshi of ook Shaherwani de hoofdplaats was van het district Nijrab (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit informatie, die verweerder in bijlage aan zijn verweernota heeft toevoegd, blijkt dat Nijrab de hoofdplaats van het district Nijrab is. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratieve dossier dat verzoekster vaag bleef bij de vraag naar belangrijke incidenten in haar district of regio en geen concrete voorbeelden kon geven van aanslagen die er gebeurd waren of incidenten die hadden plaatsgevonden (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is niet onredelijk te verwachten dat verzoekster concrete voorbeelden kan geven van recente gebeurtenissen in de regio waar zij heeft verbleven tot aan haar vlucht uit het land van herkomst. Terecht oordeelde de Commissaris-generaal dat de informatie die zij verstrekt, onvoldoende is om te besluiten dat zij daar (recent) heeft verbleven.

2.1.17. Omtrent de beperkte informatie over de man met wie haar zus is weggelopen:

Verzoekster betwist dat zij hierover vage verklaringen heeft afgelegd, benadrukt dat zij T. nog nooit had ontmoet, noch enig contact heeft gehad met zijn familie en herneemt de verklaringen die zij in dit verband reeds aflegde voor het Commissariaat-generaal.

2.1.18. De Raad stelt vast dat verzoekster zich er toe beperkt een loutere herhaling te geven van de reeds voor het Commissariaat-generaal door haar afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van reeds eerder in de procedure gegeven verklaringen is echter niet dienend ter weerlegging van de bestreden motivering, die derhalve overeind blijft. De bestreden beslissing stelde terecht vast dat verzoeksters verklaringen aangaande de man met wie haar zus zou zijn weggelopen waardoor zijzelf problemen zou hebben gekregen met de verloofde van haar zus, een Taliban-commandant, dermate vaag zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar asielrelaas. Aangezien T. met verzoeksters zus zou zijn weggelopen, kan er toch verwacht worden dat er door verzoeksters familie zou worden geïnformeerd naar deze man en zijn familiale achtergrond. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

2.1.19. Omtrent de opleiding van verzoekster:

Verzoekster voert aan dat zij geenszins de bedoeling had om tegenstrijdige verklaringen af te leggen over haar scholing, maar dat zij de vraag gewoon verkeerd geïnterpreteerd heeft. Zij heeft geen opleiding gehad en is niet geschoold. Technisch gezien was zij wel ingeschreven voor de lagere school van het "lycee Maryam" maar beschouwt dit zelf niet als school lopen.

2.1.20. De Raad stelt vast dat verzoekster wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende asielinstanties over haar opleidingsniveau. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de

vraag naar eventuele diploma's antwoordde dat zij naar school ging tot en met de zesde klas van het lager onderwijs (gehoorverslag DVZ, p. 10 vraag 37). Aanvankelijk beweerde verzoekster voor het Commissariaat-generaal nooit naar school te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 7). Pas na confrontatie met haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken wijzigde verzoekster haar eerder afgelegde verklaringen en beweerde zij plots wel te zijn ingeschreven in het "lycee Maryam", soms naar school te zijn gegaan, maar niet elke dag (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gelet op deze uiteenlopende verklaringen stelt de bestreden beslissing correct dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij verzoeksters lage opleidingsniveau. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij analfabete is en niet kan lezen en schrijven, merkt de Raad op dat zij tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar vader haar een beetje leerde lezen en schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer verzoekster aanvoert dat zij de vraag gewoon verkeerd begrepen heeft, de Raad na grondige lectuur van het administratieve dossier en dus ook van de verschillende gehoorverslagen vast dat de vraagstelling klaar en duidelijk was zodat dit een loutere bewering is van verzoekster die geen enkele steun vindt in het administratieve dossier.

2.1.21. Omtrent de reisweg:

Verzoekster stelt dat het niet verwonderlijk is dat zij niet meer informatie kon geven omtrent de reisweg gelet op het feit dat zij nog nooit gereisd had, dat de vliegreis volledig nieuw voor haar was, dat er gesproken werd in een taal die zij totaal niet begreep en zij leefde onder de voortdurende angst dat zij ontdekt zou worden en men haar zou terugsturen naar Afghanistan.

2.1.22. De motivering van de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden op grond waarvan de Commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd, verzoekster onvoldoende aannemelijk maakte in Kabul en de provincie Kapisa te hebben gewoond en recent Afghanistan te zijn ontvlucht. Uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster geen details kon verschaffen over de twee vluchten die zij nam, wat toch enigszins merkwaardig is.

2.1.23. Omtrent haar documenten:

Verzoekster werpt op dat het Commissariaat-generaal niet aantoont dat haar documenten vals zouden zijn, maar enkel stelt dat het in Afghanistan mogelijk is om papieren te verkrijgen door corruptie. Volgens verzoekster is er echter niet de minste aanwijzing dat dit in casu het geval zou zijn, noch zijn er elementen aanwezig die zouden wijzen op valsheid zodat er wel degelijk rekening dient gehouden te worden met de door haar voorgelegde documenten, die eens te meer bewijzen dat zij wel degelijk afkomstig is uit Afghanistan.

2.1.24. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat zij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer een asielzoeker documenten kan voorleggen waaruit haar herkomst blijkt (in casu een Taskara, een huwelijksakte, een medisch attest), tracht haar kennis over de streek te toetsen. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van die streek mocht de Commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde afkomst. De bestreden beslissing stelt bijgevolg correct dat de door verzoekster voorgelegde

documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake verzoeksters asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Rekening houdend met verzoeksters gebrekkige kennis over haar regio van herkomst, gekoppeld aan de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er slechts een geringe bewijswaarde aan Afghaanse documenten kan worden gehecht daar niet enkel in Afghanistan maar ook daarbuiten, allerhande documenten via corruptie worden verkregen, oordeelde de Commissaris-generaal terecht dat aan de voorgelegde documenten geen waarde kan gehecht worden. Deze informatie wordt door verzoekende partij op generlei wijze weerlegd.

25. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.

2.1.26. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.2.1. Verzoekster voert tenslotte een schending van artikel 48/4 aan. Verzoekster meent dat haar minstens de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden daar er zowel sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die zij in haar land van herkomst dreigt te ondergaan als van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekster verwijst in dit verband naar een arrest van 13 december 2006 van de Vaste Beroepscommissie.

2.2.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende haar voorgehouden verblijf in Afghanistan. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 oktober 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.